

Ψωροκόστενα καίμενη, θά γενής σωστή κοντέσα. . .
βάλτο κάτω τὸ κορφίνι γιὰ νὰ 'δῶ τί κρύβει μέσα.

Κόττα πράγμα πού σαλεύει
καὶ τὸν μουστερὴ γυρεύει.
Νάτος μεταρρυθμισμένος
κάθε νόμος, κάθε κλάδος,
συγκλονίζεται τὸ γένος,
κι' ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος

ἀλαλάζει τὸσος κόσμος, πού τὸν λένουσι στεναγμοί :
εἰς τὸ κάτω τὸ κορφίνι νὰ τὸ 'δῶμε μιά στιγμήν.

Βάλτο κάτω τὸ κορφίνι,
πού σεκλέτιμα δὲν ἀρίνει,
βάλτο κάτω νὰ τὸ 'δῶμε,
κι' ὅλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
γύρω γύρω νὰ περῶμε
μὲ Δερβίσιχο χορὸ.

Βάλτο γιὰ νὰ πέρουσι κάθο,
καὶ νὰ 'δῶ καὶ κόσμο σκλάβο
μέσα 'στὸ χορὸ νὰ 'μπῆ
καὶ στεφάνια νὰ μᾶς πλέξη . . .
μάσκαλα καὶ γιραμπί,
τερερέμ, ἀμὰν κι' ἄς φέξη.

Νὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν
τῶν περὸντων μας καιρῶν.
Καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο,
πού τὰ 'πιάσαμε 'στὸ βρόχι,
τᾶσα 'στὸ κορφίνι τοῦτο
κι' ἄς τὸ χαίρεται πού 'πῆγει.

Βάρδα νάμπη 'στὴ Βουλή
γιὰ ν' ἀκούση κάθε στάνη
πόσα 'βρίσκει, πόσα κάνει
κι' ἕνας ὅπου δὲν 'μιλεῖ.

Βάρδα νάμπη μὲ τὸ πάσο
νὰ ξεστραβοῦθουν στραβά,
καὶ τὴν ἄρπα μου νὰ σπάσω
καὶ νὰ σκούω παλαβὰ :
εἰς Ἐβλεῦ, σωτήρες φίνοι,
τὸ κορφίνι, τὸ κορφίνι.»

'Ἐνας τοὺς πάντας κυβερνῶν νὰ μὴν ὑπάρχη μόνος,
μὰ κράτη ν' ἀριθμῆ πολλά τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
οὐ τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ κυβερνῆς ἐμφορῶς
κι' ὁ Παλασιώτης τὸν νομὸν τῆς εὐτυχοῦς Ἠλείας.

'Ἀρατε πύλας, ἄρχοντας, κι' ἐκείνοι πού πινᾶνε,
κάθε χρυσοφυροδίκος κι' ἕνα κυβερνοῦ νάιναι.
Μόνον ὑγεία νάχωμα καὶ τῶν εὐλίγων πλοῦτην
καὶ τοὺς ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἄς κυβερνοῦν καὶ τοῦτο.

**Ὁ Φασουλῆς πού δὲν γελά
πέρνει τὴν νότα πηδ' ἔψηλά.**

Ποίος αὐτὸς πού προχωρεῖ
μὲ τόσην ὀράσεως ὀρμην ;
ὁ προσφιλεὴς Βενιαμίν
τοῦ Στρατηλάτου Θεόδωρ.

Σὶ λὲν Θεὸ τῆς σιωπῆς
μήπως θυμώσης καὶ τοὺς 'πῆς
κανένα λόγο μὰ φορὰ
γιὰ τόσα κᾶζα σοβαρά,
πού κόσμος ἀπορεῖ πολὺς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Γιὰ 'πὲς μου τίποτα κρυφὸ
νὰ 'μὲ διαφωτίσης,
τὸ Παρλαμένο τὸ σοφὸ
δὲν θὰ τὸ ξεκουμπίσης ;
θὰ κάμης πρόσκληση Βουλῆς ;
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

'Ἐστὴν Κρήτη τούτη τὴν φορὰ
Νιζάμης δὲν θὰ μετῆν ;
οἶον τί καινὸν ἐν ἀγορᾷ ;
'ρωτοῦν αὐτοὶ κι' ἐκείνοι.
Ῥωτᾷ μαζὶ κι' ὁ Φασουλῆς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Πόσα δὲν λέγει τάχατε τοιαύτη σιωπῆ ;
ὅλοι τὰ παραξέρομα κι' αὐτὸς ἂν δὲν τὰ 'πῆ.
'Μίλα μου μ' ἕνα κίνημα, μίλα μου μ' ἕνα σχῆμα,
ὡς εἶδος παντομίμα,
'μίλα μου μὲ τὸ νόημα, 'μίλα μου μὲ τὸ μάτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ νοήματα θὰ καταλόμα κάτι.

Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ πούναι 'μιλιὰ καὶ λέει ;
ῤήτορες ἄς τὴν ἔχωμε τῆς ἡμέρας ἀγαλλοῖοι.
Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ
οἶον βλέπω μπόλικη δουλειὰ ;
Τι μ' ὠφελοῦν ῤητορικαῖς καὶ λόγια φωραλέα
οἶον βλέπω μεταρρυθμίσι μὲ περικεραλέα ;

Τὰ τώρα καὶ τὰ μέλλοντα τόσο τὰ βλεπῆς ρόδινα,
πού ξεφουρνίζεις, καθὼς λὲν, διορισμῶν σωρῶς,
τὰ τρώπια σου σιγηλά κι' εἰρηνικά κι' ἀνώδυνα,
κι' ὄχι καθὼς τοῦ Θεοῦ σου τοῦ πολεμοχαροῦς.

'Ὁ σὺ, ποτάμι σιγανὸ, πού δὲν σ' ἀκούν κι' οἱ φίλοι,
γοήτευε μὲ τὴν σιγὴν αὐτὰ μικρὰ μεγάλα,
κι' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀεθῶν τὰ χεῖλην,
πού διὰ σὲ τὸν ἄλλον ἀνοίγουν τὸσος λάλα.

Συγχαρητήριον Θεοδῶν εἰς ἕνα φίλων ἡμῶν.

Τοῦ Κανελλιῶτη τῶν «Καιρῶν» τοῦ σφίγγου τοῦ χέρι
κι' ἰλάτε βράβεια τοῦ καρφέ καὶ τῆς γλυκοκουβέντας,
ἀπὸ καρδίας κι' ὁ «Ρωμῆος» τὸν Πίτρον τὸν συγχαίρει,
πού τέλους πάντων ἔγινε κι' αὐτὸς ἀπαλλαγίντας.

Τὸν «Ἀνθρακῶν» τὸ σύγγραμμα τὸ τοῦ Φιλαελεῖως,
σπουδαίου συγγραφέως,
πού τόσον κρότον ἔκαμε καὶ στὴν Ἑλληνικὴν,
ὁ Μπαδὸς μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν,
καὶ τοῦτο τὸν συγχαίρει κατ' ἰσοχὴν τμηφ.
διὸ συγχαρητήριον τοῦ στείλλομαι θερμὰ.

'Ἀναγγέλλομαι πρὸς γυνῶν ἐμφορῶν μαι τῶν φίλων
τὸ Κατάστημα τὸ πλήρες φιλικῶν εἰδῶν παιδικῶν
τοῦ Βασιλῆ Παναγιῶτη καὶ τοῦ Νικαῦ τοῦ Βουρῆ,
ὅπου χέρομα κίρομα στέλει κι' ἀπαρῶν τὸ θεοφῆ.
'Ἐκεῖ εἶδημα τοῦ θεοφῆ, ἐκεῖ πρῶτα ἐφαλέτι,
ὄρθος Ἐπιτηλεστίας, ὀρθὸς Ἐπακού.